

L. B. HAIR TONIC

273 LIZZIE ST., WINNIPEG, MAN., CANADA

Detta hår
har växt ut
på tre år ge-
nom bruket
av härmed-
let

L. B.
Forsök L. B.
Hair Tonic
för fallande
hår och här-
förlost ge-
nom sjuk-
dom. Det
skall bringa
resultat.

Den mest stor-
slagna uppfin-
ning någonsin
förd i markna-
den. Ett säkert
botemedel mot
kalhet hos ung
och gammal.
Använd L. B.
Hair Tonic och
Ni får Edert
hår tillbaka.

Pris \$2 pr. flaska, porto 30c.—5 flaskor franko pr. expr. \$10.
Aterförsäljare, skriven till oss för prisuppgifter!

KÄRLEKEN ÖVERVINNER ALLT.

Av G. B. McCutcheon

(4)

(Forts. föreg. nr.)

— Det är ingenting annat än en obe-
tydlig skrapa, sade han, då hon ving-
ade honom att sätta sig i soffan. Jag slog
huvudet mot något skarpt föremål in-
ne i hörnet av dilligensen. Ni behöver
inte alla oroa er för min skull. Jag
kan mycket väl själv sköta om det här
obetydliga såret. Det är rakt inget-
ting att göra affär av.

— Ack jo, det är visst. Det har blivit
alldeles förskräckligt. Hämta till
vatten, Hedrick!

Hedrick gick efter ett fat med vat-
ten och kom strax tillbaka både där-
med och med en svamp och en hand-
duk.

Innan Greenfall visste ordet av, ha-
de han börjat badna hans huvud. Den
unga damen och hennes onkel och tant
sågo denna procedur.

— Det var ett stygt sår, anmärkte
onkeln. Smärta det mycket?

— Ah nej, inte så värst, svarade
Greenfall, som fann det ytterst behag-
ligt att vara föremål för så mycken
uppmärksamhet och oro.

— Borde det ej sja ihop, onkel Cas-
par? frågade nu den unga flickan.

— Det tror jag ej behövs. Blodet
har redan stannat. Om Hedrick får
laga på lite plaster och ett bandage,
så tror jag inte skret kommer att vålla
någon vidare olaghet.

Den ståtliga gråhåriga mannen talade
engelska ledigt om också något län-
gsamt. Hans fru däremot talade, såsom
Greenfall nyss förut lagt märke till,
en med många tyska ord uppräklad
engelska.

— Är det verkligen inte något far-
ligt sår, onkel Caspar? Den unga flit-
kans rost ljuder mycket orolig när hon
framställer denna fråga.

— Nej, nej, onkel Greenfall raskt.
Det är ingenting farligt. Om jag nu
får gå in i kupén, så skall jag om tio
minuter visa mig igen som en ny män-
niska.

— Hedrick måste följa med er och
förbinda såret, påyrkade han. Följ
med honom, Hedrick!

— Jag hoppas, sade Greenfall, då
han nu reste sig upp, att ni ej själv
låg någon skada under vår halsbrytan-
de färd?

— Jag skulle såkert ha blivit alldeles
sönderkrossad, om ni ej varit, sa-
rade hon med en lätt rodnad, men med
en öppen blick på honom. Vill ni ej
då ni blivit i ordning dinera tillsam-
mans med oss? Jag skall styra om
en plats åt er vid vårt bord.

— Jag tackar. Jag skall komma in
i restaurationsvagnen så fort jag är i
ordning.

— Det blir en ära för oss, sir, sade
nu onkeln.

Det säll varpå dessa ord uttrycktes
kom emellertid Greenfall att känna
det så som om han bleve bevisad en
stor ära med denna middagshöjning.
Tanten smålog förbindligt mot honom,
men sade ingenting.

Under det Hedrick skötte om hans
sår, sade Greenfall gång på gång till
sig själv:

— Du är en lyckans guldkasse, min
käre Greenfall. Hon är värd hundra
sådana här skrämor. Hon är rent för-
trollande! Jag undrar om jag får min
plats vid hennes sida vid middagssor-
det. Men även om jag inte får det,
har jag det glada medvetandet att jag
under vår åktur fick sitta bredvid hon-
ne.

— Se efter om de gått in i matsal-
vagnen ännu, sade han till Hedrick,
då han med dennes hjälp bytt om klä-
der.

Hedrick bugade sig ceremoniöst och
gick att utföra hans uppdrag.

— Jag vet inte varför han är så ar-
tig mot mig, tänkte Greenfall, som
förväntade sig efter honom. Jag är ju
inte en kung. Detta påminner mig om
att jag måste presentera mig. Hon vet
ju inte alla vems jag är.

Hedrick kom nu tillbaka för att så-
ga honom, att hans herrskap just gått
in i matsalen och väntade på honom.

Greenfall skynadde genast ditt och
störde sina steg till det bord, bredvid
vilket den lilla trion redan tagit plats.
Han såg med gränsat att han ej skul-
le få sitta vid den vackra flickans si-
da utan vid hennes tant, men det var
dock en liten tröst för honom att han
fick henne till visa-vis.

Hon smålog mot honom då han bu-
gade sig för dem alla tre på en gång,
lät sina sköna vinklar ögon hastigt
överföra hans huvud och sade därpå i
långt förebrående ton:

— Jag ser ej till något bandage.
Hedrick lade en liten plasterlapp
på såret, mer behövdes ej. Det är en-
dast härter som få farliga sår, sa-
rade han skrattande.

— Det är en erbjöd var ej så obe-

trödde att vi skulle hamna i en bergs-
klyfta, sade Greenfall.

— Emellandåt tyckte jag, att det var
som om vi svävat i rymden. Men vi
kommo alltid ned till jorden igen, sa-
de hon skrattande.

— Ja, och det eftertryckligt svarade
han i det han förde handen till sitt
huvud.

— Gör det ont? frågade hon hastigt.
Nej, inte det minsta. Mr. Gus-
genslocker, fortfor han vänd till den-
ne, vägrade verkligen konduktören att
låta stoppa tåget?

— Ja, först, men jag övertygade ho-
nom snart om, att det måste stoppa.

Min man talade mycket strängt
till den stackars karlen, sade Mrs. Gus-
genslocker. Men jag är rädd att han
ej förstod mycket av vad du sade, kä-
re Caspar. Du blev så upprörd och
din engelska blev därför —

— Om han ej förstod min engelska
så förstod han dock min mening, sade
hennes man i blottet.

— Han sade mig att: Ni utmanat ho-
nom på duell, inföll nu Greenfall: —
Utmanat honom, en järnvägskon-
duktor? utbrast Guggenslocker i för-
akfull ton.

— Jag hörde dig säga det till honom,
inföll hans fru förebrående.

— Ach, mein Gott! Jag gjorde ett
misstag! Jag inser det nu. Jag be-
agnade ett felaktigt engelskt ord, det
ser jag nu. Jag trodde mig begagna
ett engelskt uttryck — "Ni utmanar",

när jag använde de där orden. Jag
hoppas att han inte på allvar måtte
tro att jag önskade duellerna med ho-
nom.

— Jag tror han var rädd för att ni
skulle vilja göra det, svarade Green-
fall.

— Det var en onödig fruktan. Jag
skulle inte kunna slåss med enkonduk-
tor. Vill ni säga honom, att jag ej
skulle kunna sänka mig så djupt.

Dessutom har man sagt mig, att i ett
land anses en duell så som ett lik-
tydligt med ett mord.

Det är vanligtvis liktydigt där-
med. Jag menar att när två personer
här duellerna med revolver dödas all-
tid en och ofta båda. I Europa lär
ju duellerna sluta när den en av mot-
ståndarna glitt den andre en skrapa
med ett svärd.

— Ni har blivit orätt underträtt,
utbrast mr. Guggenslocker livligt.

— Onkel Caspar har duellerat oräk-
teliga gånger, inföll hans niece i stolt
ton.

— Och har kanske dödat sin man
varje gång? frågade Greenfall med
ett småleende, i det han såg från den
ene till den andre.

Mrs. Guggenslocker kastade en före-
brående blick på sin niece, som där-
vid blev helt blek och oroligt såg på
onkeln.

— Mein Gott! hörde Greenfall hö-
nom mumla. Han förstod av hans
stränder blick och det sätt, varpå han
kramade i hop matsedel, att niesen
brakt på bane ett förbjudet matsals-
ämne.

Han har duellerat och dödat tänk-
te han. Han är varken slaktare eller
trädgårdsmästare eller skomakare,
det är alldeles säkert.

— Tala om för oss, onkel Caspar,
vad du sade och gjorde när du märkte
att jag ej var med på tåget, bad
nu den unga flickan ivrigt, tydligen
för att bringa honom på andra tankar.

— Ja, tala om för dem hur oroliga
vi voro, blottade tanten på sitt milda
sätt.

Greenfall var en tyst, nitesserad
åskådare. Han hade ej, obetänkt
känsla av att en scen från ett annat
tragedi nyss på kortast möjliga vis
hade återlevt.

Då mr. Guggenslocker nu började
tala gjorde han det på ett lugnt sätt
och med sådant lugn uppsyn.

— Vi skakade dig, ett obetänkt barn,
fortfor vi nästan kommit till P-g. Jag
frågade din tant mig vad du var. Jag
svarade, att jag ej sett till dig, men
gick genast att söka efter dig.

Då jag ej fann dig varken i läskupen eller
härnäst i matsalen, såg jag till er vagn.
Jag skall aldrig glömma uttrycket på
din tants ansikte när hon sjönk ned på
soffan och knäppte hörbart mumlade,
att du måhända fallit av tåget. Självt
kände jag mig i det ögonblicket nära
att svimna. Jag skickade Hedrick
efter konduktören, men hade knappast
gett förfrågan en skarp vissling hörd
från lokomotivet och tåget började
sakta farten. Din tant och jag voro
mycket bleka när vi sågo på varandra,
ty något inom oss sade oss att tåget
ej skulle ha stannat där.

— Vi skakade dig, ett obetänkt barn,
fortfor vi nästan kommit till P-g. Jag
frågade din tant mig vad du var. Jag
svarade, att jag ej sett till dig, men
gick genast att söka efter dig.

Då jag ej fann dig varken i läskupen eller
härnäst i matsalen, såg jag till er vagn.
Jag skall aldrig glömma uttrycket på
din tants ansikte när hon sjönk ned på
soffan och knäppte hörbart mumlade,
att du måhända fallit av tåget. Självt
kände jag mig i det ögonblicket nära
att svimna. Jag skickade Hedrick
efter konduktören, men hade knappast
gett förfrågan en skarp vissling hörd
från lokomotivet och tåget började
sakta farten. Din tant och jag voro
mycket bleka när vi sågo på varandra,
ty något inom oss sade oss att tåget
ej skulle ha stannat där.

— Vi skakade dig, ett obetänkt barn,
fortfor vi nästan kommit till P-g. Jag
frågade din tant mig vad du var. Jag
svarade, att jag ej sett till dig, men
gick genast att söka efter dig.

Då jag ej fann dig varken i läskupen eller
härnäst i matsalen, såg jag till er vagn.
Jag skall aldrig glömma uttrycket på
din tants ansikte när hon sjönk ned på
soffan och knäppte hörbart mumlade,
att du måhända fallit av tåget. Självt
kände jag mig i det ögonblicket nära
att svimna. Jag skickade Hedrick
efter konduktören, men hade knappast
gett förfrågan en skarp vissling hörd
från lokomotivet och tåget började
sakta farten. Din tant och jag voro
mycket bleka när vi sågo på varandra,
ty något inom oss sade oss att tåget
ej skulle ha stannat där.

— Vi skakade dig, ett obetänkt barn,
fortfor vi nästan kommit till P-g. Jag
frågade din tant mig vad du var. Jag
svarade, att jag ej sett till dig, men
gick genast att söka efter dig.

Då jag ej fann dig varken i läskupen eller
härnäst i matsalen, såg jag till er vagn.
Jag skall aldrig glömma uttrycket på
din tants ansikte när hon sjönk ned på
soffan och knäppte hörbart mumlade,
att du måhända fallit av tåget. Självt
kände jag mig i det ögonblicket nära
att svimna. Jag skickade Hedrick
efter konduktören, men hade knappast
gett förfrågan en skarp vissling hörd
från lokomotivet och tåget började
sakta farten. Din tant och jag voro
mycket bleka när vi sågo på varandra,
ty något inom oss sade oss att tåget
ej skulle ha stannat där.

— Vi skakade dig, ett obetänkt barn,
fortfor vi nästan kommit till P-g. Jag
frågade din tant mig vad du var. Jag
svarade, att jag ej sett till dig, men
gick genast att söka efter dig.

Då jag ej fann dig varken i läskupen eller
härnäst i matsalen, såg jag till er vagn.
Jag skall aldrig glömma uttrycket på
din tants ansikte när hon sjönk ned på
soffan och knäppte hörbart mumlade,
att du måhända fallit av tåget. Självt
kände jag mig i det ögonblicket nära
att svimna. Jag skickade Hedrick
efter konduktören, men hade knappast
gett förfrågan en skarp vissling hörd
från lokomotivet och tåget började
sakta farten. Din tant och jag voro
mycket bleka när vi sågo på varandra,
ty något inom oss sade oss att tåget
ej skulle ha stannat där.

— Vi skakade dig, ett obetänkt barn,
fortfor vi nästan kommit till P-g. Jag
frågade din tant mig vad du var. Jag
svarade, att jag ej sett till dig, men
gick genast att söka efter dig.

Då jag ej fann dig varken i läskupen eller
härnäst i matsalen, såg jag till er vagn.
Jag skall aldrig glömma uttrycket på
din tants ansikte när hon sjönk ned på
soffan och knäppte hörbart mumlade,
att du måhända fallit av tåget. Självt
kände jag mig i det ögonblicket nära
att svimna. Jag skickade Hedrick
efter konduktören, men hade knappast
gett förfrågan en skarp vissling hörd
från lokomotivet och tåget började
sakta farten. Din tant och jag voro
mycket bleka när vi sågo på varandra,
ty något inom oss sade oss att tåget
ej skulle ha stannat där.

— Vi skakade dig, ett obetänkt barn,
fortfor vi nästan kommit till P-g. Jag
frågade din tant mig vad du var. Jag
svarade, att jag ej sett till dig, men
gick genast att söka efter dig.

Då jag ej fann dig varken i läskupen eller
härnäst i matsalen, såg jag till er vagn.
Jag skall aldrig glömma uttrycket på
din tants ansikte när hon sjönk ned på
soffan och knäppte hörbart mumlade,
att du måhända fallit av tåget. Självt
kände jag mig i det ögonblicket nära
att svimna. Jag skickade Hedrick
efter konduktören, men hade knappast
gett förfrågan en skarp vissling hörd
från lokomotivet och tåget började
sakta farten. Din tant och jag voro
mycket bleka när vi sågo på varandra,
ty något inom oss sade oss att tåget
ej skulle ha stannat där.

— Vi skakade dig, ett obetänkt barn,
fortfor vi nästan kommit till P-g. Jag
frågade din tant mig vad du var. Jag
svarade, att jag ej sett till dig, men
gick genast att söka efter dig.

Då jag ej fann dig varken i läskupen eller
härnäst i matsalen, såg jag till er vagn.
Jag skall aldrig glömma uttrycket på
din tants ansikte när hon sjönk ned på
soffan och knäppte hörbart mumlade,
att du måhända fallit av tåget. Självt
kände jag mig i det ögonblicket nära
att svimna. Jag skickade Hedrick
efter konduktören, men hade knappast
gett förfrågan en skarp vissling hörd
från lokomotivet och tåget började
sakta farten. Din tant och jag voro
mycket bleka när vi sågo på varandra,
ty något inom oss sade oss att tåget
ej skulle ha stannat där.

— Vi skakade dig, ett obetänkt barn,
fortfor vi nästan kommit till P-g. Jag
frågade din tant mig vad du var. Jag
svarade, att jag ej sett till dig, men
gick genast att söka efter dig.

Då jag ej fann dig varken i läskupen eller
härnäst i matsalen, såg jag till er vagn.
Jag skall aldrig glömma uttrycket på
din tants ansikte när hon sjönk ned på
soffan och knäppte hörbart mumlade,
att du måhända fallit av tåget. Självt
kände jag mig i det ögonblicket nära
att svimna. Jag skickade Hedrick
efter konduktören, men hade knappast
gett förfrågan en skarp vissling hörd
från lokomotivet och tåget började
sakta farten. Din tant och jag voro
mycket bleka när vi sågo på varandra,
ty något inom oss sade oss att tåget
ej skulle ha stannat där.

— Vi skakade dig, ett obetänkt barn,
fortfor vi nästan kommit till P-g. Jag
frågade din tant mig vad du var. Jag
svarade, att jag ej sett till dig, men
gick genast att söka efter dig.

Då jag ej fann dig varken i läskupen eller
härnäst i matsalen, såg jag till er vagn.
Jag skall aldrig glömma uttrycket på
din tants ansikte när hon sjönk ned på
soffan och knäppte hörbart mumlade,
att du måhända fallit av tåget. Självt
kände jag mig i det ögonblicket nära
att svimna. Jag skickade Hedrick
efter konduktören, men hade knappast
gett förfrågan en skarp vissling hörd
från lokomotivet och tåget började
sakta farten. Din tant och jag voro
mycket bleka när vi sågo på varandra,
ty något inom oss sade oss att tåget
ej skulle ha stannat där.

— Vi skakade dig, ett obetänkt barn,
fortfor vi nästan kommit till P-g. Jag
frågade din tant mig vad du var. Jag
svarade, att jag ej sett till dig, men
gick genast att söka efter dig.

skulle stoppa i P-g, skulle kunna
komma dit, men han vägrade att göra
detta. Din tant och jag gingo då till
telegrafstationen och båda telegrafis-
ten om upplysningar, och han gav oss
de upplysningar som du nyss omnäm-
de. Han sade tillika, att ni skulle få
köra i kapp med vinden, om ni skulle
kunna hinna hit på tjugo minuter.

— Det gjorde vi också, inföll nu
hans niece. Vår kusl följde mr. Lor-
rys instruktioner.

Greenfall hade under det onkeln ta-
lat beundrat hennes uttrycksfulla an-
sikte och ögon. Nu beundrade han på
nytt hennes vackra stämma, som fick
ökad behag genom den utläska bryt-
ningen. Det lät så vackert, tyckte han
när hon uttalade hans namn.

— När din tant och jag återvände
till tåget, återtog nu mr. Guggensloc-
ker vänd till sin niece, sågo vi konduk-
tören hålla sin klocka i handen. Han
sade till mig:

— Om tre minuter skall tåget åter-
sätta sig igång. Om de ej kommit
desseförinnan få de resa vidare hur de
kunna. Jag har då gjort allt vad jag
kan.

— Jag sade ingenting, men gick in
i min avdelning och lät Hedrick taga
fram min revolver. Om tåget avvick
innan du återkom, skulle det avgå
utan sin konduktor. Under tiden
bönföll din tant honom att taga tillba-
ka sina ord. Jag skyndade tillbaka
till honom med revolvern i fickan. Han
får aldrig veta hur nära döden han i
ögonblicket varit.

— Han sade mig att: Ni utmanat ho-
nom på duell, inföll nu Greenfall: —
Utmanat honom, en järnvägskon-
duktor? utbrast Guggenslocker i för-
akfull ton.

— Jag hörde dig säga det till honom,
inföll hans fru förebrående.

— Ach, mein Gott! Jag gjorde ett
misstag! Jag inser det nu. Jag be-
agnade ett felaktigt engelskt ord, det
ser jag nu. Jag trodde mig begagna
ett engelskt uttryck — "Ni utmanar",

när jag använde de där orden. Jag
hoppas att han inte på allvar måtte
tro att jag önskade duellerna med ho-
nom.

— Jag tror han var rädd för att ni
skulle vilja göra det, svarade Green-
fall.

— Det var en onödig fruktan. Jag
skulle inte kunna slåss med enkonduk-
tor. Vill ni säga honom, att jag ej
skulle kunna sänka mig så djupt.

Dessutom har man sagt mig, att i ett
land anses en duell så som ett lik-
tydligt med ett mord.

Det är vanligtvis liktydigt där-
med. Jag menar att när två personer
här duellerna med revolver dödas all-
tid en och ofta båda. I Europa lär
ju duellerna sluta när den en av mot-
ståndarna glitt den andre en skrapa
med ett svärd.

— Ni har blivit orätt underträtt,
utbrast mr. Guggenslocker livligt.

— Onkel Caspar har duellerat oräk-
teliga gånger, inföll hans niece i stolt
ton.

— Och har kanske dödat sin man
varje gång? frågade Greenfall med
ett småleende, i det han såg från den
ene till den andre.

Mrs. Guggenslocker kastade en före-
brående blick på sin niece, som där-
vid blev helt blek och oroligt såg på
onkeln.

— Mein Gott! hörde Greenfall hö-
nom mumla. Han förstod av hans
stränder blick och det sätt, varpå han
kramade i hop matsedel, att niesen
brakt på bane ett förbjudet matsals-
ämne.

Han har duellerat och dödat tänk-
te han. Han är varken slaktare eller
trädgårdsmästare eller skomakare,
det är alldeles säkert.

— Tala om för oss, onkel Caspar,
vad du sade och gjorde när du märkte
att jag ej var med på tåget, bad
nu den unga flickan ivrigt, tydligen
för att bringa honom på andra tankar.

— Ja, tala om för dem hur oroliga
vi voro, blottade tanten på sitt milda
sätt.

Greenfall var en tyst, nitesserad
åskådare. Han hade ej, obetänkt
känsla av att en scen från ett annat
tragedi nyss på kortast möjliga vis
hade återlevt.

Då mr. Guggenslocker nu började
tala gjorde han det på ett lugnt sätt
och med sådant lugn uppsyn.

— Vi skakade dig, ett obetänkt barn,
fortfor vi nästan kommit till P-g. Jag
frågade din tant mig vad du var. Jag
svarade, att jag ej sett till dig, men
gick genast att söka efter dig.

Då jag ej fann dig varken i läskupen eller
härnäst i matsalen, såg jag till er vagn.
Jag skall aldrig glömma uttrycket på
din tants ansikte när hon sjönk ned på
soffan och knäppte hörbart mumlade,
att du måhända fallit av tåget. Självt
kände jag mig i det ögonblicket nära
att svimna. Jag skickade Hedrick
efter konduktören, men hade knappast
gett förfrågan en skarp vissling hörd
från lokomotivet och tåget började
sakta farten. Din tant och jag voro
mycket bleka när vi sågo på varandra,
ty något inom oss sade oss att tåget
ej skulle ha stannat där.

— Vi skakade dig, ett obetänkt barn,
fortfor vi nästan kommit till P-g. Jag
frågade din tant mig vad du var. Jag
svarade, att jag ej sett till dig, men
gick genast att söka efter dig.

Då jag ej fann dig varken i läskupen eller
härnäst i matsalen, såg jag till er vagn.
Jag skall aldrig glömma uttrycket på
din tants ansikte när hon sjönk ned på
soffan och knäppte hörbart mumlade,
att du måhända fallit av tåget. Självt
kände jag mig i det ögonblicket nära
att svimna. Jag skickade Hedrick
efter konduktören, men hade knappast
gett förfrågan en skarp vissling hörd
från lokomotivet och tåget började
sakta farten. Din tant och jag voro
mycket bleka när vi sågo på varandra,
ty något inom oss sade oss att tåget
ej skulle ha stannat där.

— Vi skakade dig, ett obetänkt barn,
fortfor vi nästan kommit till P-g. Jag
frågade din tant mig vad du var. Jag
svarade, att jag ej sett till dig, men
gick genast att söka efter dig.

Då jag ej fann dig varken i läskupen eller
härnäst i matsalen, såg jag till er vagn.
Jag skall aldrig glömma uttrycket på
din tants ansikte när hon sjönk ned på
soffan och knäppte hörbart mumlade,
att du måhända fallit av tåget. Självt
kände jag mig i det ögonblicket nära
att svimna. Jag skickade Hedrick
efter konduktören, men hade knappast
gett förfrågan en skarp vissling hörd
från lokomotivet och tåget började
sakta farten. Din tant och jag voro
mycket bleka när vi sågo på varandra,
ty något inom oss sade oss att tåget
ej skulle ha stannat där.

— Vi skakade dig, ett obetänkt barn,
fortfor vi nästan kommit till P-g. Jag
frågade din tant mig vad du var. Jag
svarade, att jag ej sett till dig, men
gick genast att söka efter dig.

Då jag ej fann dig varken i läskupen eller
härnäst i matsalen, såg jag till er vagn.
Jag skall aldrig glömma uttrycket på
din tants ansikte när hon sjönk ned på
soffan och knäppte hörbart mumlade,
att du måhända fallit av tåget. Självt
kände jag mig i det ögonblicket nära
att svimna. Jag skickade Hedrick
efter konduktören, men hade knappast
gett förfrågan en skarp vissling hörd
från lokomotivet och tåget började
sakta farten. Din tant och jag voro
mycket bleka när vi sågo på varandra,
ty något inom oss sade oss att tåget
ej skulle ha stannat där.

— Vi skakade dig, ett obetänkt barn,
fortfor vi nästan kommit till P-g. Jag
frågade din tant mig vad du var. Jag
svarade, att jag ej sett till dig, men
gick genast att söka efter dig.

Då jag ej